

Борис Дренков

ГЕРМАНИЯ, МОЯ ЛЮБОВ

ЧАСТ I

Германия, моя любовь!

Борис Дренков

и л ю с т р а ц и и

Ваня Абаджиева

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „КИБЕА“

Тел. 02 980 50 63

office@kibea.net

ТЪРГОВСКО ПРЕДСТАВИТЕЛСТВО НА „КИБЕА“

София, бул. „Искърско шосе“ №19

Тел. 02 973 75 37

borsa@kibea.net

ФИРМЕНА КНИЖАРНИЦА „КИБЕА“

София, ул. „Хан Крум“ №15

Тел. 02 988 01 93

bookstore@kibea.net

Актуална информация за книги, събития,
книги-събития на КИБЕА – в бюлетина.

Абониране – на **www.kibea.net**

Борис Дренков
ГЕРМАНИЯ, МОЯ ЛЮБОВ

Всички права запазени.

© Издателска къща „Кибеа“, 2025

© Борис Дренков, текст, 2024

© Вania Абаджиева, илюстрации и корица, 2025

© Красимира Деспотова, графичен дизайн, 2025

ISBN 978-619-271-051-4

С Ъ Д Ъ Р Ж А Н И Е

6	През девет планини – в десетата
9	Германия, моя любов
45	Заминаваме
61	Мюнхен 1
81	Университет 1
113	Квартира 1
149	Университет 2
170	Работа 1
203	Квартира 2
243	Университет 3
270	Университет 4
286	Работа 2
313	Работа 3

Странно е и е различно. По някакво странно стечение на обстоятелства съм попаднал в група във Фейсбук за германци, които искат да емигрират в България. Млади момчета и момичета, на които не им харесва животът в родината, познават донякъде България и искат да се пробват тук. Страх ги е какво ги очаква, но и знаят, че Европа вече е много малка. Час и половина – и си вкъщи.

В същия момент получавам съобщение от племенницата си, която е във Виена, и която просто пита:

– Как си, Боби? Скучно ми е, искаш ли да се чуем?

За Коледа съм решил да покажа на сина си Коледния базар в Мюнхен. Купил съм самолетни билети, защото пролетта го водих в Хамбург и много му хареса. Синът ми е на 9 години и познава отлично всички големи градове в Германия (за Италия, Испания, Англия и Франция няма да споменавам).

Преди 25 години тази фриволност в пътуванията и комуникациите беше невъзможна. НЕВЪЗМОЖ-

НА! Имаше визи, които не получаваха всеки. Телефонният разговор струваше 3 лева на минута, а 3 лева бяха ужасно много пари. Майка ми, като лекар в най-голямата педиатрична болница, получаваха 350 лева заплата. Самолетът беше ужасно скъп. Автобусите пък – крайно ненадеждни.

Германия – тогава, беше ужасно далече. А аз бях на 18 години и без да съм помиришвал каквото и да било оригинално германско, бях решил, че ще следвам именно там, в Мюнхен. Днес няма значение дали живееш във Варна, или в Мюнхен. Дотъпява ти, и се прибираш – щеш в София, щеш в Павликени.

Преди 25 години да заминеш за Германия, означаваше буквално да оставиш всичко. Не се чувахме с родителите си повече от веднъж в месеца. С приятелите се сбогувахме и после, едва ли не, пак се запознавахме. За всички, които оставахме тук, ставахме германци. *Не го мисли Боби! Той е в Германия. Там няма лошо.* И не ни мислеха. Не си споделяхме живота. Споделяхме някакви големи и важни събития, но не и ежедневието. Заминаваш, и я се върнеш след 6 месеца, я не. Може парите да не стигнат да се върнеш, може от работа да не те пуснат.

Не знам дали беше по-добре, или по-зле – просто беше много различно. Някакъв вид казарма, но на немски. Някакъв вид по-луксозно, отколкото в България,

но само на витрина. Господи, наистина беше друг свят! Сега знаем какво ядат немците, тогава – не знаехме. И изведнъж се озоваваш в нещо много чуждо, много странно, много различно; в страна, в която се говори на *вие* почти с всички около теб; в която се ядат чисто бели наденици, които мислех, че са направени от 100% сланина, а те се оказаха от чисто свинско филе (сега има такива и тук); в които си купуваш билетче за автобуса от шофьора (тогава в София нямаше откъде да си купиш билетче – пътуваш gratuit и се молиш да не те хванат, че бяха едни скандали и обяснения до Второ пришествие); в която плащаш депозит за жилище, когато го наемаш (тогава такова нещо у нас също нямаше) – абе изобщо – какофония.

И в цялото това чудо – аз, един напет Борис, отличникът на Немската гимназия в София, пълен с амбиции и вяра в себе си. Пълен с мечти и очаквания, яко нахъсан от родители и приятели, че веднъж стъпиш ли на немска земя, потичат реки от мед и масло. Ти просто си седиш, а към теб ваят, ваят, стрелят те предложения за високо платена работа, в която не вършиш нищо, и се поклащат изгрово ключове за невероятни луксозни апартаменти за без пари. Е, не беше баш така! Трудно беше!

Ето точно колко трудно беше!